

Rıza

– S.Karagöz · 19 Ağustos 2022

"RIZA" İÇİN ARAŞTIRMAYA DEVAM. BİLİYORSUNUZ 03.15 'te OLDUĞU GİBİ BU KİTABIMDA DA TAMAMEN YAŞANMIŞ OLAYLARI ANLATMAYA ÇALIŞIYORUM. 1912 BALKANLARDAN GÖÇ EDEN MUHACİRLERİN DRAMIYLA BAŞLADIM. ÖZELLİKLE SON GÜNLERDE YAŞADIĞIMIZ YÜZ KIZARTICI TACİZ ve TECAVÜZLERİN OLMADIĞI İNSANLARIN KIZ ÇOCUKLARINI BİLE HİÇ DÜŞÜNMEYEN TANIMADIĞI BİRİNE EMANET ETTİĞİNİ İNSANLIĞA TANIK OLUYORSUNUZ. NE OLDU NASIL OLDU DA TOPLUM BU KADAR BOZULDU DİYE DÜŞÜNÜYORSUNUZ. YORUMLARINIZ BENİM İÇİN ÇOK DEĞERLİ ❤️❤️❤️

Sümbül her gün oğlunu öpüp, dualarla uğurluyordu.

Bugün de öyle yaptı sonra ağırlaşan demir kapıyı kapatıp, bahçeye geçti. Tam oturacakken radyo geldi aklına hemen içeri girip, mutfak penceresinin önüne koyduğu lambalı ahşap kasa radyoyu aldı ve özenle yan tarafındaki iskemlenin üzerine yerleştirdikten sonra düğmeyi açtı. Biraz ısınması gerekiyordu ses gelmesi için.

Bu arada kaynamakta olan dışı isten kararmış kazandan maşrapayla leğene su doldurdu, ardından rengine göre ayırıp üst üte yığıldığı çamaşırları sırasıyla sabunlamaya başladı.

Ocağın içindeki odunların çıkardığı çıtırtı sesleri ona melodi gibi geliyordu. Bir anda radyonun açılmasıyla irkildi. Duyduğu türküyle beraber Sümbül Hanımın boğazı düğüm düğüm oldu.

"Mendilimin yeşili

Ben kaybettim eşimi

Al bu mendil sende sende dursun

Sil gözünün yaşını..."

Sümbül Hanım kendini daha fazla tutamadı ve gözlerinden yaş gelmeye başladı. Çitilemekte olduğu çamaşırı suyun içine bırakıp ıslanmasın diye kolunun yukarisına doğru kıvrıdığı bluzuna sürdü yüzünü sonra dalıp gitti.

Geniş bahçeli evlerinin önünde komşunun oğlu İvan ve kız kardeşi İvanka ile yakalamaca oynarken annesinin sesini duydu.

"More Sümbül ne koşarsın ha! Şimdi düşüp bi tarafını kıracan"

Masmavi gözlerinin içi gülüyordu Sümbül'ün. Koşarken, başına örttüğü beyaz başörtüsünün düğümü çözülmüş, eşarbi arkaya kaymış, sapsarı saçlarının lüleleri elmayı andıran tombul, kırmızı yanakların üzerine düşmüştü. Minicik parmaklarıyla uçuşan saçlarını arkaya doğru itmeye çalışırken, çocukça heyecanı annesinin sesini duymasına engel oluyordu.

İvan onun ilk aşkıydı öyle ki yanından hiç ayrılmak istemiyordu. Havanın güzel olduğu günlerde bahçede, soğukta ise evlerde sabahtan akşama kadar birlikte oyun oynarlardı.

Aileler de en az çocuklar kadar birbirlerine düşküdü ve neredeyse günün yarısı kadar sürede hep bir arada olurlardı.

Uzun sürmemişti bu mutlulukları.

Fransız ihtilalinden sonra başlayan milliyetçilik akımı dalga dalga büyüyerek sınırları aşmış, her millet kendine ait bir devlet kurma hayaliyle yıllarca bir arada kardeşçe yaşadığı diğer insanlara saldırmaya, onların malını mülkünü yağmalamaya ve onları yıllarca vatan bildikleri topraklardan söküp atmaya başlamıştı.

Osmanlı, farklı etnik kökene sahip halkları 'Osmanlılık' bayrağı altında çok uzun bir süre bir arada tutmayı başarmış olsa da bu akımla birlikte topraklarına sığınan kışkırtmalara daha fazla engel olamamıştı.

1800'lü yılların sonunda Balkanlar'da yaşayan topluluklar bir anda isyanlar çıkarıyor, çoğunluk olanlar azınlıklara karşı çeşitli baskılar, zulümler yaparak onları yerinden yurdundan ediyor ve özellikle Türkleri o topraklardan kovuyorlardı.

1912 yılı; vatan bildikleri o toprakları dar etmişti Sümbül'ün ailesi ve tüm yakınlarına.

Sonbahar gelmiş, gittikçe hırçınlaşan rüzgâr önüne kattığını her şeyi alıp götürüyordu.

Tarihler 5 Kasım gösterirken sabahın köründe Sümbül, Annesi ve Babası iki öküzün çektiği kağnılarına binip tren istasyonuna doğru yola koyuldular.

Annesi bir eliyle kızı için akşamdan hazırladığı, içinde kendi elleriyle yaptığı iki topak ekmek ve yine kendi ineğinin sütünden mayaladığı bir kalıp peynirin bulunduğu bohçayı, diğer eliyle kızının elini sıkı sıkı tutuyor arada eğilip evladının kokusunu derin derin içine çekip öpüyor ve "Kızçem, kızçem" diye hıçkırma hıçkırma ağlıyordu.

Sümbül hiçbir şeyin farkında değildi, nereye gittiklerini bile bilmiyordu. Bir ara elinin acısını hissedip annesine çıkıştı.

"Ana elimi acıtayısın!"

Annesi bu kez olanca gücüyle kızına sarılıp bağına bastı. Elindeki al mendille gözyaşlarını silerken Sümbül gülerek annesinin eline uzandı

"Ana kız, bu mendili bana versene"

Genç kadın sırlıklam olmuş mendili kızının eşarbinin yan tarafına sıkıştırdı. Sümbül çok mutlu olmuştu. Yollar oldukça kalabalıktı. Tıpkı onlar gibi kimi arabalı, kimi ayaklarında ayakkabısı bile olmayan yaya birçok kişi çamurlara bata çıka aynı yöne ilerliyordu. Hepsinin gözleri yaşlı ve yüzlerinde endişeyle birlikte korku vardı.

İstasyona vardıklarında ortalık mahşer yerine dönmüştü; ağlayanlar, inleyenler...

Annesi durmaksızın küçük kızının elini avuçlarının içine alıp kokluyor ve defalarca öpüyordu.

Bir anda trenin düdüğü sesine karışan çığlıklarla inledi istasyon.

Önlerinde duran yük vagonları ağzına kadar asker, sivil doluydu ve bunca insan o vagonlara hücum ederken adeta birbirini eziyor, vagondakiler de gelenleri elleriyle, ayaklarıyla aşağı doğru itiyordu.

Annesi son bir kez Sümbül'üne sarıldı, bağına bastı sonra elindeki bohçayla birlikte kocasına uzattı.

Babası o ana kadar saklamaya çalıştığı gözyaşlarına daha fazla hâkim olamadı ve kucağında tuttuğu yavrusunu öpüp önlerinde duran vagondakilere uzattı. Orada bulunan askerler Sümbülü yukarı çektiler. Bu kez küçük kız ailesinin orada kalacağını anlayınca masmavi gözlerinden fıskıran gözyaşlarını elindeki bohçaya silmeye çalışarak patlamayı andıran sesiyle bağırdı

“Anaaaa...Babaaa...”

Küçük kızın haykırışları yavaş yavaş yavaş hareket eden trenin düdük sesine karışıp gökyüzünü inletiyordu.

Tren uzaklaşana kadar Annesi ve Babası arkasından el sallamışlardı ona.

Sümbül henüz altı yaşındaydı ve bir daha asla onları, İvan'ı göremeyeceğini, doğduğu bu topraklara son kez baktığını bilmiyordu.

Ağlamaktan bitap düşen Sümbül bir ara kendisini vagona çeken askerın kucağında uyuyakalmıştı.

Uyandığında ürkek gözlerle genç adama bakıp yeniden ağlamaya başladı.

Zavallı asker cebinden bir elma çıkarıp ona uzattı. Karnı açtı Sümbül'ün, uzanıp aldı elmayı. Sessizce ağlamaya devam etti.

Asker, kızın saçlarını okşarken al mendil yere düşünce küçük kız panikle eğilerek onu yerden aldı.

“Bunu bana anam verdi. Kokla bak! Anam kokii.”

Askerin gözleri doldu. O da en az Sümbül kadar bitkin ve açtı.

Yolculuk boyunca bazı yolcular kusuyor, bazıları baygınlık geçiriyordu. Hepsi yorgun, aç, uykusuzdu ve bir an önce öz vatanlarına kavuşma özlemi içindelerdi.

Nihayet tren arka arkaya düdük çalarak Edirne'ye geldiklerini müjdeleyince birçoğu sevinçten ağlamıştı.

Yolcuların yarısı burada indi.

Sümbül endişeyle genç Askere baktı.

“Sen de ini mısın?”

“Hayır, ben İstanbul'a gidiyorum. Ya sen?”

“Bilmeyim.”

“Nasıl yani? Sana nereye gideceğini söylemediler mi?”

“Yoo! ”

Asker şaşırđı, bu kız çocuğunu sahipsiz bir şekilde ortada bırakamazdı.

“Benimle gelir misin?”

“Hı hı”

O ana kadar adını bile bilmediğı minik yavruyla tanışmanın zamanı gelmiştir diye düşünüp; fısıltıyla sordu.

“Ben Ali, senin adın ne?”

“Sümbül”

“Tamam Sümbül, bana ‘Abi’ der misin?”

Trene bindiklerinden beri Sümbül ilk kez gülümsemişti.

“Olur, ama beni bırakmacan söz mü?”

“Elbette bırakmayacağım, seni yanımdan hiç ayırmayacağım söz”

Eğilip sarıldı Sümbül’e.

“Abi karnın aç mı?”

“Niye sordun ki?”

“Anam akşamdan ekmek yaptıydı, bi de peynir koydu bocama. Hadi şu düğümü çöz de karnımızı doyuralım.”

Sebahat Karagöz

(RIZA romanından)